Mœris.
Daphn-Amaryllidis,
PARS TERTIA.

Autore *Dauide Humio* rheagrio, Wed-derburnensi.

Fam Neque Saxa Silent.

EDINBVRGI,
Excudebat *Thomas Finlason.*
ANNO. DOM. 1604.
Cum Priuilegio Regiæ Maiest.

PARS TERTIA.

Annos Domini illustrans chorographia, Vol. decimum nonum.

IACOBO Britanniarum, & Galliarum Regi vere maximo Salutem vere maximam.

SI quid agat tua Caledonia (IACOBE Regum orbis optime) veteris adhuc amoris memor requiris: jam tertio ostendit musa rustica, te aues canere, respondere valles; prædicasse nuper Alphesibæum nobilem pastorem; & nunc obscurum Celiovedum; id est homines omne genus, vrbanos, rusticos; notos, ignotos; magnorum, nullorum vsuum sibi conscios: te tamen vno ore fremere; Tibi, sibi; Reip, Insulæ; ecclesiæ, orbi; privatim, publice gaudere, gratulari: omnia magna, fausta ominari precari, præsagire. Nec sibi tamen satisfacere, nec se satis exprimere: quin cum plurima dicant, plura cogitent; cum omnia precentur, plura cupiant: cum maxima concipiant, majora expectent: florescere virtutem, marcescere ignauiam, excindi vitiorum hydram; extirpari Tyrannidum monstra per te verum Herculem. Quæ, & similia, in omnium nunc ore, an non omina, ac ipsius Politices tacite se hominum animis insinuantis ipsissimæ voces habenda sunt? Et quicquam jam potest post hos progressus arduum erecto animo videri? quicquam non pronum illi, qui hæc tibi jam præstiterit, siue media circumspicis; siue per illa ad authorem erigeris, in causas inquirens, & expendens? an vulgare quicquam, an mediocre putandum, cui te paret, quod a te exigat, tot ingenij, naturæ, fortunæ dotibus externis, internis; opibus, adminiculis fulto, ornato, aptato (si quis vnquam,) ad maxima quæq; perficienda. Et quid hoc (quæso) aliud est (si inter consultissimorum turbas hoc quoq; nobis pastoribus licet) quam ad Pietatem (qua nulla

nulla nunc per orbē miserabilior persona, nec quæ magis cura tua indigeat) intra tuos primū fines stabiliendā, mox & alienos inferendā? Et sane si politicorū hominum rationibus accedimus, tu vnus totius forsan orbis es, cui pietas etiam vtilis sit, & propagando imperio aptissimū instrumentū: Si quidē fas id foret; ac non potius propter se suspicienda esset; rerum Regina: SVMMA. Dic IACOBE Rex vere maxime; Dic Schelomo, eadem experte. An alibi acquiescere potest animus? an est in rerū hoc fastigio, quod impleat, quod satisfaciat? aut dignum sentis, quod agas; quo te impendas; quo torqueas? Dic, inquam: Teque interea ijs artibus magis, magisque attolle; quantum te nuper supra antiquum tuum regnum sustulisti: ijsdem præsagijs, haud magis in futurum irritis. Nemo te vnqam majore omnium fauore ad regni gubernacula accessit: Nemo majore expectatione animos excitauit: aut grādioribus votis, et vocibus ora hominibus aperuit; vt omnes, omnia optare, sperare, profari audeamus; tui qualescunq; etiam in Lamyrijs aut Ocellis hisce montibus pastores, Exultabundi; gratulabundi; quod in hæc tempora incidimus: quod hæc oculis, aut auribus hausimus; locatum te hoc in solio; hoc in marmore; spectandum orbi, mirandū. Cui tanto gaudio si impares anguſti spiritus opiliones: ideoq; nostri fortasse minus memores, interdū, aut compotes, impingamus aliqua; aut labamur; sit tuæ, (humanissime principum) humanitatis ignoscere: sit conniuere; nec anxie inquirere. Quin amorem interpretari libeat, & excusare rusticæ (esto) sed tuæ tamen Phyllydis errores, & ejus qualiumcunq; alumnorum; dum te certatim, quisq; pro virili sua ornare nititur. Quod si, aut magni poetæ, aut grati pastoris subinde occurrat illud:

Phillida amo ante alias, Nam me discedere fleuit,
Et longum formose vale, vale inquit Iola;

Haud

Haud adeo cuiquam inuidiosum esse debet, desertæ & tot commodis viduatæ solamen. Sic faxit; Sic bonorũ omnium deliciæ, sic orbis decus diu *Vive, Vale*, REGNA. *Amen.*

Caledoniorum tuorum minimus.
D. HVMIVS.

Argumentum.

HAc tercia demûm Ecloga ratio redditur cur aula procul in ipsa pene solitudine Regem cecinerit, cur functam simul Reginam. Tum solum Regem canere incipit varie, sub variis nominibus. Et primo lycidas laudũ tentamẽta leuiter, & quasi in transcursu delibat, fælicẽ sub illo sæculi tranquilitatẽ, Ipsius sũmũ ingeniũ, ac eruditionẽ ad poetica etiã assurgẽtẽ; canẽtibus hoc musis, illud vate Appolline: qui cantũ tamen suum in aliud tempus differens, Mœrin ad canendum hortatur. Is ipsum Apollinem iam factum canit; id est literatorũ præcipuum, præsidem, patronum: respectu cuius, suum eruditioni honorem haberi, sperari: scatere vbique poetarum choros. Inter quos & *Celsovedum* obscurum pastorem, ac ignotum, tamen ad vetera carmina repetenda, & noua excogitanda suscitatum: quibus, Regem marium, terrarum, rerum denique dominum portendi aut cecinerit olim, aut nunc canat. Hinc generosima LEONIS insignia quasi omẽ polo data; quibus cætera cedere deceat: quippe quę illum minuãt, non augeant: Hinc flumina, tractus mõtes, suo quæque modo, famulantia. Supra quæ tamen ille, ne Imperii quidem dulcedine vltra quam par est inescatus, ad longe maiora, & illo vnam dignam curam, cælestes nempe cogitationes, assurgat animo vere diuino. Quod tantum abest, vt illi dignitatem minuat aut impediat, quod vulgo iactitat impietas, vt etiam contra authoritatem augeat; & solidam pariat, ac veram gloriam, supra quotquot sunt vbicunq; terrarũ Reges. Externorum etiam populorum, expectationem, beneuolentiam ac desyderium excitauerit: suorum vero amorem penitus inflãmauerit: præcipue suæ Scotiæ; cuius affectus sub *Phyllidis* persona describuntur; in futura tandem populorum amicitiâ aut vnione acquiescentis. Demum

num quanquam ipſe ſemper hactenus inutilis, & nunc effœtus forte, eſſet: tamen eam Regis efficaciam, vt ad ſe quoq; excitādū valuerit: ad quæcunq; ſeu otii, ſeu negotii munera ipſius ductu, ac imperio obeunda. Quibus auſpiciis fretus confidenter aſſurgit, haud dubitandum ratus poſſe (quod plane deploratum videtur) veram ac genuinam politicam prudentiam, iamdudum exploſā, quaſi poſtliminio reſtitui. Poſtremo breuem excuſationem huius tantæ audaciæ, ac prolixitatis ſuos fines, & Eclogę forte modum ſupragreſſæ attexens; & quaſi receptū canens, ex occaſione oberrantis capri ad priuata ſua munia redit, Muſis valere iuſsis. Cui Lycidas, exoptans. Daphnidis approbationem, oſtendenſque ex ea famam habiturum, ut omnia omnium poetarum poemata: ſoleiam decliui vale-dicit:

Sunt autem hic *Rex*, & *Saxa* virorum propria, & ſi noſtra lingua vertas ſatis nota, qui Sereniſsimum regem nuper canentes & ſe, & illum honorarunt. *Celiouedus*, minimus, & ignotus quiſq;, vt & ipſe auctor, qui idem & Mœris: illa voce inutilitatem innuente (ex *Celi* & *Oued* hebrça compoſitione, quaſi vas perditum, aut fractū dicas:) hac ob hoc ipſum mæſtitiam, latina etymologiâ. Cuius vtriuſque ratio tacite innuitur: Et (Męris) illic *Sic lumina fletu liberet, & multum mæſtum ſoletur:* &c. & (Celiouidus hic) *ſic pecori venias aliquando atque vtilis arue:* huius vero, etiā aperte deſcribitur tota ætimologiæ ratio verbis illis, *Ille ego nullos, Inuenit cui qnisquā uſus:* & que ſequuntur. *Phyllis*, vt diximus Scotia eſt: *Amaryllis* primum Regina functa; poſtea Anglię regnum. *Pindarus*, vel *Pendarus*, mons ad Hadinam, quo paſcentium ouium dentes inaurari dicuntur, vulgo *Dumpendar Law*. *Lamyrii* montes ſunt in prouincia marciæ, vbi villula ſcribentis *Theager vulgo Godſ-croft*. *Ocelli* montes in Iernia forthæ imminentes ad quorum radices eſt val-Aquila, vulgo Glen-eglis, ipſius nunc habitaculum. *Bodotria* nunc fortha: *Tetha* fluvius in fortham influens: vterq; gemmarum ferax. *Neſſus* Item in Septemtrione ex lacu eiuſdem nominis nunquā congelatur: Authore Boethio. Cætera per ſe facile perſpiciet lector.

Ecloga

Ecloga Tertia, cui nomen Mœris vel Celiouedus.

LYCIDAS, MOERIS.

Lyc. MOEri, quid incassum sterili sic lentus auena
Nescio quæ surdis modularis carmina saxis?
Et frustra scopulos, & frustra sola fatigas
Culmina? nec piget indoctas disperdere ad aures,
Quæ legat aut Tamesis, vel quæ legat altus Apollo?
Siue canas totis ploratam Amaryllida syluis;
Siue bonum Daphnim priscis pastoribus æques,
Formosum Daphnim: lati quo nomine cæli
Rident: & facilis fundit mella aurea Tellus.
Mœ. Scilicet hoc lycida, curæ est: vt stridulus anser
Obstrepitem Cycnis, pulchro quos plurimus amni
Fert Tamesis; dulci mulcentes nectare ripas?
Magnus & an Daphnis, an carmina curat Apollo?
Aut vacat ad nugas? Atqui hic quoq; Daphnide sylvæ
Exultant; quatiuntque intonsi culmina montes:
Hic me vesano Daphnis quando vrat amore,
Nec sylvæ sileant; nec sistant culmina montes.
Ly. Verũ an sic Amaryllis? an hæc quoq; pascuâ pastor
(Quamuis magna suis, quamuis formosa feratur)
Aut meminit moriens? aut viderat vlla superstes?
Mœ. Immo sic Amaryllis: & hæc quoq; culmina pastor
Tum meminit moriens, tum fouit multa superstes:
Illa pedum nostro seruauit Daphnidi: & illum
Laudauit moriens. Daphnim mihi quisquis amauit;
Et viuat morieus, & vincat vota superstes.

Ly. *Audieram. Et certe cantari dignus vterque*
Nympha, puerque fuit. Cantarunt Arcades illum:
Ille tibi Melibœe, tibi hæc cantata, Menalca, est.
Tu quoque si tantis dicta aut indicta poetis
Accinis: en gaudet iam carmine Daphnis Apollo:
Et vacat ad Musas, & amat: semperque vacabit,
Semper amabit: eruntque illi cura altera Musæ.
Accine: Non frustrà cantaueris. Aspice, sylua
Annuit vt Zephyro; & ramis silüere volucres.
Mœ. *At tibi Pan calamos dedit: atque inflare cicutas*
Calliope: multusque implenit pectus Apollo:
Solo digna canas qui Daphinde carmina, solus
Incipe: & ingentem canto fer ad æthera Daphnin.
Ly. *An quæ Pierides sacris cecinere sub antris?*
Vidimus; & calamos ipsum admouisse labello
Non piguit. Cessit Pan; & iuratus Apollo:
Submisitque lyram: stupuit Thetis; altaque Nerei
Flumina, ad extremam Ponti de littore Thulen.
An quibus est Clarius dignatus carmina Parcas;
Aurea versatis dum nent hæc sæcula fusis:
Pascite oues pueri; totis & saltibus hædos
Credite: Iam nullis errans lupus horret in agris:
Iam nulli inter se concurrunt frontibus hirci:
Nec fera vicini meditantur prælia tauri.
Verum ego mox forsan quæ iusserit ipse, retexam.
Nunc tu (nam meminisse potes) cane cætera Mœri.
Sic tibi deliciæ Daphnis: sic lumina fletu
Liberet, & mœstum multum soletur amicum:
Sic pecori venias aliquando; aut vtilis arvo,
Incipe, currentes deducet Thymbrius amnes.
Mœ. *Forsitan hæc, quæ te nuper dictante canebam,*
Magne puer; tu das unus te carmina digna.

Postquam iam tripodas Phœbus, lauroſque reſignat
Ante pedes tibi, Daphni; caput Parnaſſus, & alte
Attollunt Muſæ: Iam ſunt ſua præmia Muſis.
Lac Melibœus, & hæc mulctralia, Tytirus agnum;
Ocnus agrum tulit: haud fruſtra tot, docte Menalca,
Carmina fuſa tibi: Late nemus omne reſultat
Lætitia: nunc vpilio, nunc ipſe bubulcus
Per iuga Lamyrii, vel per iuga montis Ocelli;
Perque tuos, Caledon, denſos coryloſque ruboſque
Inſonat: ingentes & conſolatur amores.
Atque aliquis longo veniens de ſtemmate Regum,
Regem te, Rex ipſe canit. Non Saxa ſilebunt
Saxa vel Aoniis iam nunc certantia Muſis
Formoſumque ipſum, formoſam & dicere caulam.
Hic quoque te antra ſonant: hic te Celiovedus antris
Inſpirat, doctæ reſpondent omnia ſyluæ.
Illum ad conualles; præruptaque ſaxa frutetis
Horrida; & inculto nigrantia culmina muſco
Mulcentem montes, & conſcia flumina vidi.
Et modo quæ puero quondam cantata canebat:
Et modo purpureum renouabat arundine carmen.
Quo tu magne puer cælo es? quo ſydere natus?
An regnanda tibi dederant maria omnia Piſces?
An Taure indulſiſti almos Telluris honores?
An, poſtquam auricomus ſublimi vertice Titan
Altius egit iter; Geminiſque ad tergà relictis
Aurea candenti ſubiecit lumina Cancro:
Cum ferus Æoleis Boreas occluditur antris:
Cum nouus aſpirat lenito murmure ventus:
Tum potius medio te Sol altiſſimus orbe
Extulerit rebus dominum; ſupra æquora, ſupra
Æthera; & inuictum cælo decus addidit alto?

Hinc omen dat & arma polo, LEO. *Cedite* PARDI,
Liliaque, & LYRA: *nec magnũ temerate* LEONEM.
Tum canit & gemmas properantem mittere Tethã
Bodotriæque sinus, & piscosa ostia Glottæ;
Et ver perpetuum Nessi, densataque nullis
Flumina frigoribus. Mox vt Crasordia venas
Spondeat auriferas: Tagus inuidet; & stupet Indus.
Æmule, quid croceos agnorum Pindare dentes
Illinis? alliciens. Non curat talia Daphnis.
Daphnis in æthereos animo penetrare recessus
Ausus: & immensum pedibus sub ecit Olympum.
Quid tibi par, diuine puer, tua lumina cernunt?
Quid quod agas? quod ames? Non ille tui tibi fulgor,
Non tibi forma pedi mentem perstrinxit inanem,
Æra pedi fulgentis, & internodia iusta,
Quamuis Ægle illud quamuis insaniat Alcon;
Quamuis miremur pueri. Peritura morantur
Terrenas animas: Te iam cælestis origo
Vendicat: & solis dignatur Iuppiter astris.
Nunc illum colere, & victis ostendere terris:
Nunc illi curare greges, & condere caulas
Cura est, venarique lupos, vulpesque latebris
Extrahere; & totis agitatas cædere syluis.
Quid fremis impietas? & spes moliris inanes?
Est aliquis terris cælum qui spiret; & vnum
Suspiret, dignaque assurgat pectora cura:
Est, hoc cui sapere est. Hæc illum gloria tollit
Pastores supra reliquos: nomenque, pedumque,
Porrigit in longas, longe hæc trans pascua terras.
Hinc illum paruique greges, hinc magna magistrum
Deposcunt armenta: & fortunata magistro
Se sperant. Hinc coniugiis Nymphæque, Deæque,

Certant ſollicitare ſuis. Amarylli, relictá
Pulchrior es quantum tu Phyllide: Deiopeia
Tam tibi ſe præfert; tam ſe Galatæa, capillos
Auro criſpatos Indo. Quanti illa ſuperbit
Dives agri! Bacchumq; in dotem, atque addit Olivam,
Æmulaque Heſperidum fragrantia cortice mala.
Quid facias? quidque his opponas perdita? amore
Si certes: non fuſca tibi, concedet amore
Phyllis: Et illa prior teneris exarſit in annis:
Et fouit gremio, & paruis dedit oſcula cunis.
Nunc illi timet abſenti; nunc pallet in illo;
Proque illo aſſidue, voti rea, templa fatigat,
Suſpirans; & te crudelem, & dicit iniquam:
Parque referri optat demens. Atqui anne erit vnquam
Cum tua te rurſus vultu ſpectare verendo
Suſtineam Phyllis? roſeo cum nectar ab ore
Stillans læta legam? labriſque. O oſcula labris
Surripiam! & circum tenero dem brachia collo!
Aut hoc ſi nimium eſt, imis dem baſia plantis?
Et longe venerans retro veſtigia lambam?
An tibi ſim vilis, quod ditior altera? vel quod
Comptior; & primos fas ſpernere credis amores?
Ly. *Ferge puer (viden) occiduo tibi plurima cliuo*
Lympha ſalit: Iam rura bibunt; præſepia vaccas
Accipiunt ſaturas. Quid reſpicis? Ipſa cauebit
Bucula ne veniens exhauriat vbera Circe.
Ipſa premit palmis, & lac ſub tecta reportat:
Ipſa ſatis longe, paſcentes diſtinet hædos:
Et ſi quid damnum dederit, præſtabit Amyntas.
Interea tu dic lachrymas, dic Phyllidis ignes:
Speſq; metuſq; omnes; & miſtis vota querelis.
Mœ. *Hic (Lycida) potuiſſe illam plus hiſcere credis?*

Defecit: vix Alcippe ſub tecta reduxit,
Et Beroe, ſimul occurrit dubitare fidelis
An foret, an tanti ſecurus Daphnis amoris.
Nunc tenuis vitæ ſpes poſtquam Doris; & vndas
Iuratus Nereus memorem teſtatur; & illam
Adſciſsi in thalami partem; natoſque receptos
Communem in caulæ curam communis: vt id vult
Depoſitis ſatis æqua odijs Amaryllis: & vltro
Inuitans ſponſi in cunctos conſpiret honores.
Hoc Tameſim petere; hoc Sabrinã; Hũbrumq;, Camũq;
Hoc vno fremere ore Britannidas, in mare quotquot
Deducunt liquidas non vno tramite lymphas.
Ante iterum frondes quam ponat fraxinus: ante
Meſſor quam ſegeti falces immiſerit: ipſum
Affore; ſiccantem lachrimas & lumina Daphnim
Forſitan: & magnos miſſuram Amaryllida natos.
O mihi ſi priſcus redeat ſub pectora Phœbus,
Qualis erat cum me bis ſeptima clauderet æſtas:
Iam primas poteram labris inflare cicutas:
Iam teneras audente manu contingere lauros:
Vel nunc vicinæ ſi iurgia Theſtilis olim
Obſtrepere; atque alienus agrum depaſcere taurus
Ceſſet, & incanis Cererem conuellere culmis:
O vacet! & fidus, ſeruet præſepia cuſtos!
Quo me Daphni vocas? Seu tu dignata cothurno
Carmina vis, victoſque hoſtes cantare; laceſſam
Antiquos cura vates, hircumque merebor;
Carmina luce vigil meditatus carmina ſomno.
Seu laudes curaſque tuas, ſpectandaque facta:
Egredior ſyluis: totumque Helicona fatigans
Quæram maſcula verba, ſonoſq; ingentibus aptos
Rebus; Quin ſi Phœbe faues, non degener æquem.

Quod

Quod si animis, & adhuc opera est opus: Ipse ego nullos
Inuenit cui quisquam usus: qui spretus inertes
Per do horas, procul urbe, atq; orbe, ad squalida Ierna
Occellos propter montes, mentemque manumque
Torpidus ante annos senio fractusq labore:
Accingor tamen: & primus patria arma capesso,
Sat validus, sat iam vegetus. Iuuat auspice tanto
Aereas alpes, & ninguida Caucasa: vel te
Ismare, vel Rhodope; vel qua Geta, quaue Gelonus
Accolit, & celsi superare cacumina Tauri;
Vel remis penetrare Indum: vel maxima volgæ
Flumina: & armatum captas volitare per urbes.
Sin pacis tractare artes, & mollia manus:
Non mihi Gnossius aut Rhadamātus, Gnossius aut mi,
Iustitia certet Minos, sub Iudice Creta,
Sub Lycia. Aut si audere iubes, animosque benignus
Sufficis: et dextram solio protendis ab alto:
(Non adeo exosa hæc pastorea pectora Pallas,)
Consilijs dicar non vltimus. Et mihi Daphnin
Seu regere imperijs, seu circumducere mentes
Seu fraudem capere ante astu, atque illudere captæ
Fas dare. Sufficiam prisca virtute per altum
Vela dare hoc pelagus. Quid mens circumspicis artes
Te minor decores? (Illas Hetruria iactet indecores
Degener aut Tyberis) Iungentur nescia Iungi
Credita: Non pia me solertia; non pietas me
Destituet solers vsquam. Mirabitur orbis
Conscius: et rectum repetet te vindice callem.
Sed me nescio quo tulit inscius ardor: et omne
Excussit frænumq;, modumq;. Age; contrahe vela
Nauita: et incerti cautus lege littora ponti.
Pastores sua rura decent. Iam que ecce caper, qui

Errat. At hoc noſtræ eſt, Muſæ decedite, curæ,
Ly. *Viue diu mihi Mœri: diu illi ſtridulus anſer*
Sic ſtrepe; ſic placeas. Illi ſic ſtridulus anſer
Si placeas: magno dignus das carmina Phœbo:
Ni placeant, ipſis rancescunt guttura Cycnis.
Forſitan atque ipſis ſordent ſua carmina Muſis.
Vtue. ſat eſt. ſeros declinat Cynthius ignes.

FINIS.

Vt melius intelligantur quæ ſupra dicta ſunt de carminibus jam pridē cōpoſitis, haud erit fortaſſe ineptum, eorū nonulla, quæ qualiacumq; ſuperſunt, hic adjungere.

Et Genethliacum quidē Andræopoli adhuc puero inter Philoſophiæ ſtudia meditatū totum jam excidit: præter pauculos hos verſus, quibus natiuitatis tempus deſcribi cæptum eſt: qui huic Eglogæ inſerti, vno dempto verſu & paucis uocibus mutatis. Ea ſic erant.

* * *Tempora.* * * *

Quæ geminis tenuere vagum fælicia ſolem.
At poſtquam auricomus ſublimi vertice Titan
Altius egit iter; Geminiſque ad terga relictis
Aurea candenti ſubiecit lumina Cancro:
Protenus Æoleis Boreas occluditur antris
Aſſurgunt que nouo ſubmiſsi murmure venti.

* * * *

Et huic quoque ſequenti, paucos poſt annos inchoato, nonnulla exciderunt: alia perfecta non ſunt, variis diſtracto negotijs animo.

ANglia lanigerumque greges, armentáque dines,
Et ſuas iactet temulenta vites.

Quod-

Gallia; Campano certet que æquare falerno
Vasconum si quæ rubet vua campis:
Lydius auriferas voluat Pactolus arenas;
Æmulis currat vagus Hermus vndis:
Aruaque purpureis pulset rutilantia glebis
Qua vehit fluuum Tagus amnis aurum:
Ipsa suam Cereremque, & pingues Mæsia colles
Rura miretur, grauidasque aristas:
Trinacris Hybla fauo, lentis Methymna racemis,
Thure sudato tumeant Sabæi.
Murice puniceo Tyrij, & Gangetica Tellus
Fulget eois celebrata gemmis:
Fulmina Scipiadas belli, clarumque Camillum;
Cæsares, Brutos, Fabios, Catones:
Quique mare, & terras victor peragrauit eoas
Æmulus magni Macedum tyranni,
Ingens in Pelusiaco qui littore truncus
Crimen ingrati soceri iacebat.
Hos inquam, atque alios iactet fæcunda nepotes
Roma, terrarum, domitrix que ponti.
At tu quæ tantos latuisti ignobilis annos
Scotia, indignis tenebris sepulta;
Assere te in lucem, tam cunctis clarior oris,
Quas videt cæli patulo recurrens
Orbe sui Phœbus: quam pulchrior ille sorore:
Quam soror stellas superat minores.
Scilicet illæ vt opes, varia & miracula rerum
Rara naturæ bona blandientis;
Iustitia illustrem sobolem, vel fortibus armis,
Quam sibi priscis genuere sæclis
Vt iactent: vno contra pugnabis alumno
Quem tibi seris peperisti in annis.

Nam

Nam tibi si primo qui nunc IACOBVS in æuo,
Integer, vitá maneat superstes,
Quodque dat, exæquet plenis maturior annis,
Indolis tantæ generosus omen:
Ipse feret, quæsit gemmá speciosior Indá
Fortha, reflexis sinuosus vndis:
Et qui cæca rapit canis vndantia Lymphis
Saxa, contorto violentus amni
Tetha, licet properet sæuo velocior Euro,
Et fremat raucum, strepituque cautes
Pulset inaccessas, tamen haud mutare recuset
Saxa flammatis salebrosa gemmis.
Mella Caledoniæ sudabunt roscida quercus:
Thura manabunt tribulis, ruboqne;
Pendebit potior Campanis vua racemis:
Agna per valles ad amæna Tuedæ
Flumina, Sydonios pascetur amicta colores
Sponte, & haud vllo variata luto
Vellera certabit minio superare croceque
Stamen externis saturatum in oris.
Alma Ceres sedem Argadiis in montibus altis
Ponet; & flaua steriles Myricas
Mutabit segete; vt non illas Gargara messes
Læta fœcundis superent aristis.
Mœnala Lœus pater, & vineta Timoli
Linquet, & sacri iuga celsa montis:
Pampineasque tuos in colles transferet vuas:
Proque Pactoli nitidis arenis
Auriferoque Hermo, Crafordia diues auaros
Incolas fuluo saturabit auro.

* * * *

Nonne vides vt nunc brumali frigore Nessus

Pertinax, duram glaciem recuſet,
Eius ad exemplum * *
Spæa, Douernus, Dea, mox & Eſca
Vtraque. ✻ ✻ ✻ ✻

E vulgari ipſius Sereniſſ. Regis De Hiſpanorum naufragio; An. 1588.

DIra DEVM contra coiere in fœdera gentes:
Diduxere ad iter coniurata agmina: Mauors
Ipſe ferus vultuque horrendum, armiſque fremebat.
Direxere acies immenſas ordine longo:
Nos terra hinc, atque hinc pelago cinxere: minati
Iri exciſum omnes, penituſque a ſtirpe reuulſum
Ampullis: verum qui res ſucceſſerit, audi.
Continuo venti ruere; & iactare carinas;
Quaſſantes: tumidaſque æquor ſe attollere in vndas.
Fœlix, qui euaſit ventique, mariſque furorem.
Maxima pars vaſti eſt abſorpta voragine ponti.
Et ſtupet hæc quiſquam miracula? Nempe DEVS ſic
Impia de ſummo ridet conamina Olympo.

Appendix.

IMpia ſi ridet dominus conamina: & idem
Arridet votis, dexter adeſtque pijs:
Quid cæca Impietas fraudes, & crimina iactat?
Hoc tam deſipere eſt, quam ſapere, eſſe Pium eſt.

Ad eundem Sereniſſ. R.

Cvm diadema ornes Muſis, diademate Muſas:
Sceptrigerum ſuperas, Aonidumq; choros.
Te quoq; cum pietatem addis ſceptriſque, camæniſque:
Quam pietas ſceptro maior, & ingenio eſt.
Sic age: ſic veram accumula laudemque, decuſque:
Et creſce in titulos, Rex IACOBE, nouos.
Sic ſceptro, plectroque pijs, per tempora vitæ
Tu domini laudes; augeat ille tuas.
Cum ſaturo annorum, & laudum, ſordeſcere Tellus
Cæperit; & vinctæ lurida clauſtra animæ:
Certius haud alias iter ad cæleſtia regna eſt;
Quæ ſuperant votis ſola trophæa tuis.
Hoc quoque, qui dedit ingenium, qui ſceptra, piumque
Hunc animum, hoc animo præmia digna dabit.

Ad Eundem: de eodem.

Non te tot proaui reges longo ordine: non te
Miſſa a tot proauis ſceptra, IACOBE, beant:
Non ſeges ingenij hæc, non hæc vberrima meſsis:
Quæ tibi ſupra atauos, ſceptraque ſurgit honos:
Illa beat PIETAS, tibi quæ ſacra ora reſoluit;
Ingenium auctori ſceptra dicatque ſuo.
Hac atauos ſupra, & mundi pereuntia regna:
Te Rex, & regnum perge beare tuum.
Quem regum agnoſcis regem; rerumque potentem;
Quas terra, immenſo claudit & vnda ſinu:
Illi, te, tua crede DEO: terræque, mariſque
Deſpice ſecurus, tartareaſque minas.
Pro te tellurem; pro te rabida æquora ponti:

A the-

Ætheraque armabit: flammigerumq; polum.
Quid struis incassum insidias; atque arma minaris,
Cum coniurato Roma superba Tago?
Hoc duce conuersis metues Hispania fatis:
Purpureos planges hoc duce, Tybre, patres.
Non Scotus Gotho inferior; profugoque IACOBVS
Fergusio; Non spes, cassaque uota cadent.
O veniat labor hinc olim! In te area amori
Lata meo: laudi culmen, apexque tuæ.

Ad Eundem: Cum expiditionem in regni Septemtrionalia pararet: rumorq; rursus esset de aduentante Hispanorum classe.

EIa, IACOBE, animum magnis virtutibus imple:
Et forti trepidas discute corde metus.
Qua rerum incumbit moles obnitere: & aude
Contra ferre tuo pectora plena Deo.
Argumentum ingens decoris, laudisque futuræ
(Fallor?) an ille sibi sic struit? ille tibi?
Quodque iterum magno ore canas: frustrata potentem
Cæpta hostem: uanis armaque sumpta minis.
Nondum effæta manus Iehouæ, seu sternere puppes;
Seu ruere in structas fulmina tota acies.
Nec nos degeneres bello, qui vincula pacis
Possumus, & legum debita frena pati.
Sentiet, hostis erit quicunque, haud arma timere,
Qui scelus; & celsum qui timuere DEVM.

Ad Eundem: E vulgari Guilielmi Fulleri in eiusdem Sereniss. Regis prælium nauale contra Turcas *Ioanne Austriaco* duce, quod Lepanto Inscripsit.

Qua satis ampla tua est, tanta ad præconia Tellus?
O Rex: O Regum Rex IACOBE decus.
Qua cadit: an Phœbus radiis qua surgit eois?
Quamue pari torquet frigore vterque polus?
Exigua est qua terra patet; non tota triumphis;
Non satis est meritis ferre trophæa tuis.
Magne triumphati regnator & orbis, & vrbis
Gesta tibi, Cæsar, dictaque bella tace.
Cede toga, & telo, lauro Phœbique, Gradiuique:
Gradivum, & Phœbum præripit ille tibi.
Ni spes, ni fallat nos mens: idem auctor & actor;
Quam bene bella canit, tamen bene bella geret:
Nec frustra in Parthos fatalem: & Turcica regna
Credimus; inque tuos, impia Roma, lupos:
Disce manus victus dare. Quid certaueris? astra
Quam Sol, tam laudes vicerit ille tuas.

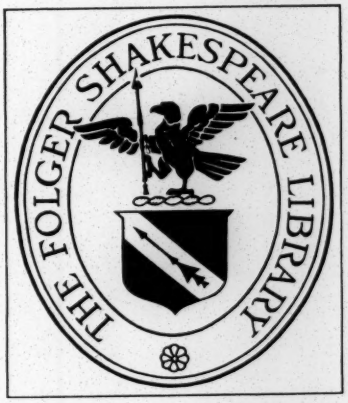
Deo Gloria.

. HH 224

STC
13948.8

Collated & perfect
by Bernard Quaritch Ltd,
Eng

Lot 468 Hodgsons 10-XI-32

v/K/